

Det er altsaa Lovforslaget med samtlige Paragraffer og de dertil stillede Ændringsforslag, som sættes under Forhandling.

Der ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Breinholt): Man vil vist være nogenlunde enig om, at den Sag, som her foreligger til Forhandling, hører til en af indværende Samlings betydeligere, i hvert Fald har den andensteds sat Gemytterne i en ikke ringe Bevægelse. Jeg skal ikke overdrive og kalde den den betydeligste, men at den er betydelig er sikkert nok. Det er ikke blot, fordi den paa det nærmeste berører et saadant Antal som 6—7000 Mennesker, der ere ansatte ved Statsbanen, og ikke blot fordi den angaar en Institution, som allerede har et Indtægtsbudget paa henved 16 Millioner Kr., som der her er Tale om at indtage under Rigsdagens Bevillingsmyndighed, men særlig vigtig og betydningsfuld finder jeg Sagen, fordi den angaar en Ordning af en Institution, som fremfor nogen anden, tør jeg nok sige, berører det hele Folks daglige Liv og Færden, og fordi netop dennes heldige og betryggende Ordning er af umaadelig Rækkevidde over for et næsten utælleligt Antal af Mennesker, som skulle betros deres Liv og Gods til Banerne. Man vil derfor næppe finde det unaturligt, om jeg finder mig lidt betagen overfor den mig her stillede Opgave. Jeg skal imidlertid søge ikke at give den større Dimensioner end høist nødvendigt, jeg vil foretrække Korthed fremfor det interessante. Jeg vil bestræbe mig for at afholde mig fra alle polemiske Udsald og Hentydninger til, hvad der forud er passeret i denne Sag saa vel her i Salen som andetsteds. Jeg antager, at det høje Ting vil foretrække nogen Mangel paa Grundighed fremfor en altsfor stor Ridsløstighed, hvor fortræffelig Grundighed end kan være. — Før jeg gaar over til det rent saglige, har jeg imidlertid et Par ret triste Bemærkninger at gøre. Denne Vinters ekseptionelle Sundhedsforhold have heller ikke ladet Udvalget uberørt. Det ærede Medlem (Rump), hvis Plads staar tom her lige foran mig blev valgt til Formand af Udvalget. Han blev efter at have ledet og deltaget i nogle af dets Møder, ramt af et Sygdomstilfælde, som han forudjaa i længere Tid vilde afholde ham fra at deltage i Udvalgets Arbejde, og han anmodede da Udvalget om at vælge en anden Formand. Dette skete, som man vil se af Underkriften i Betænkningen. Naar man nu desuagtet finder det ærede Medlems Navn under Betænkningen, tror jeg, at det er sket med fuld Føje, idet baade Udvalgets

nuværende ærede Formand og jeg som Ordfører hyppigt have konfereret med ham og modtaget Vejledning af ham. — Et andet Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Holbæk (Lunn), er desværre ogsaa ramt af et alvorligt Sygdomstilfælde, der har angrebet baade ham selv og hans Familie, og det er med oprigtig Deltagelse, at vi have erfaret den Sorg, denne Sygdom har bragt ham, en Sygdom, der aldeles har forhindret ham i at deltage i Udvalgets Arbejde.

Naar jeg nu gaar over til Sagen selv, skal jeg straks begynde med at sige, at Udvalget har, som det var at forudsæ, delt sig i et Flertal og et Mindretal. Bægge have dog været enige i et Hovedpunkt, nemlig om det ønskelige i, at Statsbanedriftens Ordning blev fastslaaet ved Lov, og tillige enige om, at ville beredvillig medvirke til Djemedets Opnaaelse. Derimod har Enigheden jo storret paa andre Hovedpunkter, og navnlig har det ærede Mindretal, som det fremgaar af Betænkningen, fuldt ud sluttet sig til den Affattelse, som det foreliggende Lovforslag har faaet i Folketinget. Flertallet har derimod troet at burde — eller i alt Fald været tilbøjeligt til at indtage et medierende Standpunkt over for de trende forskellige Hovedstandpunkter, der ere komne frem i denne Sag, og som repræsenteres først af Regeringslovforslaget, dernæst af det Forslag, der i det andet Ting er stillet af et Mindretal, og som findes i Folketingsudvalgets Betænkning, og endelig det Standpunkt, som fremgaar af det os foreliggende Lovforslag. Hvorvidt det er lykkedes Flertallet gennem sine her stillede Ændringsforslag at give denne sin medierende Tilbøjelighed et prægnant og sikkert Udslag, derom turde der vel kunne tvistes, men at Tilbøjeligheden har været til Stede er givet, og vi haabe ogsaa, at det vil anerkendes. Vi indrømme gerne, at Ændringsforslagene tendere nærmest i Retning af det omtalte Folketingsmindretals og den høje Regerings Forslag. At Flertallet nærmest er gaaet i denne mere konservative Retning, finder sin naturlige Forflaring i, at man egentlig er gaaet ud fra en almindelig Betragtning af, hvorledes man havde at forholde sig, naar der overhovedet skal være Tale om at lovgive om en eller anden Institution — den være sig som helst — idet da det første Spørgsmaal, der rejser sig, maa være dette: Hvorledes har denne Institution gennem sine praktiske Resultater vist sig at have virket, har den virket mere eller mindre uheldigt? Efter Besvarelsen af dette Spørgsmaal maa den Omordning, man vil give en saadan In-